

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.493/2012/7. szám

A Debreceni Ítéltábla a személyesen eljáró felperes neve (címe) felperesnek, a dr. Győrfi Attila ügyvéd ügyintézője mellett a dr. Győrfi Ügyvédi Iroda (címe) által képviselt alperes neve (címe) alperessel szemben személyiségi jog megsértése miatt a Nyíregyházi Törvényszék 12.P. 22.302/2011/22. számú ítélete ellen az alperes részéről 23. és a felperes részéről 24. sorszám alatt előterjesztett fellebbezések folytán meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részét részben megváltoztatja, és kötelezi az alperest, hogy fizessen meg 15 napon belül a felperesnek 500 000 Ft (ötszázezer) Ft tőkét, valamint ennek 2008. október hó 9. napjától járó, s a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát. Az állam részére külön felhívásra megtérítendő le nem rótt kereseti illeték összegét a felperes esetében 26 897 (huszonhatezer-nyolcszázkilencvenhét) Ft-ra leszállítja, az alperes esetében pedig 33 103 (harmincháromezer-százhárom) Ft-ra felemeli. Az ítélet rendelkező részét akként pontosítja, hogy az alperes

- a "X" 2008. október hó 8. napján megjelent számának 1. oldalán annak híresztelésével, hogy a felperes G. Gy-né nyakát megszorította és a térdét megrugdosta,
- az újság 3. oldalán, valamint a "Y" internetes portál „Tettlegességig fajult vita? Ütött az ügyvéd?” című cikkében annak híresztelésével, hogy a felperes „rákiabált G. Gy-nére, hogy takarodjon, különben kivágja, majd a gallérjánál fogva az előszobába dobta”,

megsértette a felperesnek a jóhírnév védelméhez fűződő jogát. Egyebekben az ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg 15 napon belül a felperesnek 5 000 (ötezer) Ft másodfokú perköltséget, és térítsen meg az államnak - az illetékes állami adóhatóság felhívására az abban foglalt módon és határidőn belül - 88 000 (nyolcvannyolcezer) Ft le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket. Kötelezi a felperest, hogy ugyancsak térítsen meg az államnak - az illetékes állami adóhatóság felhívására az abban foglalt módon és határidőn belül - 40 000 (negyvenezer) Ft le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

2008. október hó 8. napja előtt az alperes által kiadott "X" szerkesztőségében megjelent **G. Gy-né**, aki az ott ügyeletesként jelenlévő **F. Á.** újságírónak többek között azt adta elő, hogy a felperes az ügyvédi irodájában megszorította a nyakát, a térdét még akkor is rugdosta, amikor kísérője megpróbálta lefogni, valamint rákiabált, hogy takarodjon, különben kivágja, majd a gallérjánál fogva az előszobai székre dobta. Ekkor **G. Gy-né** felmutatott egy, a Kórházban 2008. szeptember hó 25. napján készített ambulánslap másolatot, valamint a.... Rendőrkapitányságon 2008. szeptember hó 27. napján a felperes ellen tett feljelentést. Az ambulánslapon csupán a nyak jobboldalán, valamint a bal térden jelzett nyomásérzékenységek szerepeltek. A Rendőrkapitányságon tett feljelentésben **G. Gy-né** azt adta elő, hogy felperes ügyvéd hangosan kiabálva azt mondta neki: „takarodjak ki az irodájából, mert majd meglátjuk, mit kapunk”, valamint a nyakát jobb kezével erősen megszorította, a bal kezével a kabát nyakrészét is a nyakára szorította, utána pedig a kabátjánál fogva az iroda ajtaja előtti székre lökte, aminek következtében fejét a szék háttámlájába ütötte.

F. Á. telefonon felhívta a felperest, és elmondta, amit **G. Gy-né** előadott. A felperes ekkor elmondta az ügy előzményeit és a történeteket, valamint azt, hogy a G-né által elmondottakkal nem ért egyet. **F. Á.** a....i Ügyvédi Kamara elnökével is beszélt, aki tájékoztatta őt arról, hogy **G. Gy-né** már korábban is tett panaszt a felperes ellen, amelyet - mivel állítását nem tudta bizonyítani - elutasítottak.

Az alperes által kiadott "X" 2008. október hó 8. napi számában az 1., illetőleg a 3. oldalon „Ütött az ügyvéd?” és „Tettlegességgig fajuló vita?” című cikk jelent meg. Az cikk az 1. oldalon tartalmazta, hogy G. Gy-né „azóta is fájlalja a nyakát, mert azt megszorította az ügyvéd és a térdét, amit elmondása szerint még akkor is rugdosott felperes, mikor a nő kísérője megpróbálta lefogni.” A 3. oldalon „Tettlegességgig fajuló vita?” cím alatt a cikk tartalmazta: „Először kiabált, hogy takarodjak, különben kivág, majd a galléromnál fogva az előszobai székre dobott”. A cikk mind az 1., mind a 3. oldalon tartalmazta a felperesnek az ügygel kapcsolatos nyilatkozatát is.

Ugyanezen a napon az alperes által üzemeltetett "Y" internetes oldalon „Tettlegességgig fajult vita? Ütött az ügyvéd?” címmel a "X" 3. oldalán megjelent cikkrészletet leköszölték, ami jelenleg is olvasható.

A **G. Gy-né** által a felperes ellen könnyű testi sértés vétsége miatt tett feljelentés folytán indult eljárást a Nyíregyházi Városi Bíróság megszüntette a feljelentés visszavonása miatt (8.B.2571/2008/4.). A felperes 2008. november hó 6. napján magánindítványt terjesztett elő rágalmozás vétsége miatt; a Nyíregyházi Városi Bíróság az ítéletében a vádlottakat felmentette (8.B.34/2009/5.). A Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezte (1.Bf.547/2010/2.) és az elsőfokú bíróságot új eljárás

lefolytatására utasította. Ennek során az érintettek megállapodtak abban, hogy az alperes a **"X"**ban megjelenteti a felek által kölcsönösen elfogadott tartalmú, a **G. Gy-né** feljelentése alapján indult büntetőeljárás eredményét, valamint a felperes által rágalmazás vétsége miatt tett magánindítvány alapján indult büntetőeljárás addigi alakulását tartalmazó cikket a perbeli cikkel azonos elhelyezéssel. Erre 2011. június hó 23. napján került sor, amire tekintettel a felperes a vádat ejtette s az eljárás megszüntetésre került (38.B.841/ 2011/10.).

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes a **"X"** 2008. október hó 8. napján megjelent lapszámának 1. és 3. oldalain az „Ütött az ügyvéd?” kezdetű cikkével megsértette a jóhírnevét, mert valótlanul állította, hogy ütött és G. Gy-né nyakát megszorította, térdét megrugdosta. Ugyancsak megsértette a jóhírnevét az újság 3. oldalán „Tettelegesséig fajult vita?” című cikkében azon valótlanul állítással, hogy G. Gy-nére rákiabált, takarodjon, különben kivágja, és hogy gallérjánál fogva az előszobai székre dobta. Az 1. oldalon megjelent cikk címe is sérti annak valótlan tartalma miatt a jóhírnevét, mert az a kérdőjel ellenére ténylegesen állítás. Kérte továbbá megállapítani, hogy az alperes a **"Y"** internetes portálon ugyanilyen valótlan tartalmú cikkekkal megsértette a jóhírnevét. A jogsértés megállapítása mellett a **"Y"** internetes portálon megjelent cikk hozzáférhetőségének a megszüntetésére, valamint 1 000 000 Ft kártérítés és kamatai megfizetésére is kérte kötelezni az alperest.

Az alperes a felperes keresetének elutasítását kérte, elsődlegesen az igényérvényesítés jogszerűségét vitatva a felek közötti peren kívüli egyezsége tekintettel. Érdemben a valós helyzet leírására és a felperes véleményének közlésére hivatkozott, valamint arra, hogy a cikk megírásához felmutatott kórházi látogatás és feljelentés kellő alapot szolgáltatott.

Az elsőfokú bíróság a 22. sorszám alatt meghozott ítéletében megállapította: az alperes a **"X"** 2008. október hó 8. napján megjelent számának 1. oldalán valótlanul állította, hogy a felperes G. Gy-né nyakát megszorította és a térdét megrugdosta. Ugyancsak valótlanul állította az újság 3. oldalán, valamint a **"Y"** internetes portál „Tettelegesséig fajult vita? Ütött az ügyvéd?” című cikkében, hogy a felperes „rákiabált G. Gy-nére, hogy takarodjon, különben kivágja, majd a gallérjánál fogva az előszobába dobta”. Kötelezte ezért az alperest, hogy a **"Y"** internetes portálon a „Tettelegesséig fajult vita? Ütött az ügyvéd?” című cikknek és az ehhez kapcsolódó hozzászólási lehetőség elérhetőségét 8 napon belül szüntesse meg. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította azzal, hogy mindegyik fél viseli saját perköltségét, s a felperes 60 000 Ft, míg az alperes 27 000 Ft kereseti illetéket köteles megfizetni az államnak külön felhívásra.

Határozatának indokolása szerint a sajtóról szóló és a cikk megjelenésekor hatályban lévő 1986. évi II. törvény 3. §-ának (1) bekezdése kimondta, hogy a sajtószabadság gyakorlása nem valósíthat meg bűncselekményt, vagy bűncselekmény elkövetésére való felhívást, nem sértheti a közerkölcsöt, valamint nem járhat mások személyhez fűződő jogainak sérelmével. A törvény 11. §-a (1) bekezdésének c) pontja értelmében az újságíró hivatása gyakorlása során a kapott felvilágosítást, valamint megállapításait kellő körültekintéssel, ellenőrzéssel és a valóságnak megfelelően köteles közzétételre előkészíteni, a tényeket, eseményeket a maguk teljességében köteles ismertetni. Önmagában az, hogy az újságíró

azt a személyt is meghallgatja és az ő nyilatkozatát is ismerteti, akire a hír vonatkozik, még nem mentesíti a sajtót a fenti kötelezettsége alól, s mivel az általa közöltek széles körben válnak ismertté, fokozottan ügyelnie kell a valóságnak megfelelő hírek megjelentetésére.

Az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a cikkben a valóságnak megfelelő tényállításokat tette, illetőleg, hogy a kapott felvilágosítást, valamint megállapításait kellő körültekintéssel, ellenőrzéssel és a valóságnak megfelelően tette közzé, amely kötelezettségének nem tett eleget. A felperes telefonon cáfolta **G. Gy-né** állításait, valamint G-né nyilatkozata, s az általa felmutatott ambulánslap és feljelentés nem teljes egészében egyezett. A Megyei Ügyvédi Kamara elnöke is úgy nyilatkozott, hogy G-né már korábban is jelentett be panaszt, amelyben foglalt állításait nem tudta alátámasztani. Az, hogy a felperes bántalmazta volna **G. Gy-nét** az irodájában, valamint, hogy rákiabált volna, egyik eljárásban sem nyert bizonyítást. Az ambulánslap külsérelmi nyomot nem rögzített, míg a nyomásérzékenység jelzése nem tekinthető objektív, a felperesi bántalmazással kapcsolatos állítást alátámasztó bizonyítéknak.

Az alperes azzal, hogy a "**X**"ban, valamint az általa üzemeltetett internetes portálon a fenti cikkeket megjelentette, megsértette a felperes jóhírnevét, ezért az elsőfokú bíróság megállapította a jogsértést, és az internetes portál vonatkozásában kötelezte az alperest annak abbahagyására. Az 1. oldalon megjelent cikk címével kapcsolatos keresetet elutasította, mert a kérdőjel a kérdő mondat végén alkalmazandó írásjel, azaz az előtte található mondat nem állítás, hanem kérdés. Emiatt az nem lehet valótlan állítás vagy híresztelés, hiszen éppen annak valóságtartamával kapcsolatos bizonytalanságot tükrözi. A felperes nem vagyoni kártérítés iránti igényét is elutasította konkrét jogsérelem hiányában.

Alaptalan volt az alperes részéről a felek peren kívüli egyezségére, mint pergátló kifogásra történt hivatkozás, mert a felperes a büntetőeljárásban kötött megállapodással nem mondott le a személyiségvédelem jog által biztosított egyéb eszközeiről.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 81. §-ának (1) bekezdése alapján rendelkezett úgy, hogy mindegyik fél viseli a saját perköltségét, és kötelezte őket a pervesztességük arányában a kereseti illeték megtérítésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen mindkét fél fellebbezést terjesztett elő.

A felperes a fellebbezésében az ítélet részbeni megváltoztatásával az alperest marasztalni kérte a nem vagyoni kárában, annak kamataiban és költségeiben, valamint mentesíteni kérte magát a kereseti illeték megtérítése alól. Az általa hivatkozott jogesetek szerint a volt legfőbb ügyész és helyettese részére konkrét károsodás bizonyítása nélkül ítétek meg kártérítést, amely az ő esetében azért is indokolt, mert az általa folytatott ügyvédi praxisban a bizalom megrendítésére alkalmas a cikkben leírt magatartás.

Az alperes a fellebbezési kérelmében az első fokú ítélet részbeni megváltoztatásával a kereset teljes elutasítását kérte. A folyamatban volt büntetőeljárásokban nem került sor egyik érintett bűnösségének a megállapítására sem, míg a látletet bizonyítja a bántalmazást és azt is, hogy a sajtó nem állított valótlant, mert a történeteket a G-né által

elmondottakként írták le. A sajtó csupán az eseményről tudósított, mindkét érintett nyilatkozatát közölte, s az ügyben nem foglalt állást. Az adott tájékoztatás teljes körű volt, s a sajtó nem csupán a jogerősen elbírált cselekményről tudósíthat, hanem az eljárások korábbi szakaszáról, ahogy a pert megelőző időszakról is. Jogsértő volt ezért annak megállapítása, hogy a sajtó valótlanul állította volna a G-né által elmondottakat.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az első fokú ítélet helybenhagyását kérte annak az alperes fellebbezésével támadott részében. Hivatkozott az FBK 1991/26. számú állásfoglalásra, ami szerint a rágalmazás szempontjából tény híresztelésének tekintendő mások tényállításának továbbítása, valamint a híresztelés nemcsak állító, hanem kérdő vagy feltételes módban is megvalósulhat.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében szintén az első fokú ítélet helybenhagyását kérte annak a felperes fellebbezésével támadott részében, ugyanis a sajtó csak azt közölte, amit a felek elmondtak neki.

Az ítélet tábla a Pp. 253. §-ának (3) bekezdésére figyelemmel fellebbezés hiányában nem érintette az elsőfokú bíróság ítéletének a perbeli cikk címével kapcsolatos kereseti kérelmet elutasító részét. A felperes fellebbezését részben alaposnak, az alperes fellebbezését alaptalannak találta a következők szerint:

Az elsőfokú bíróság a tényállást a jogvita elbírálásához szükséges mértékben feltárta, ám az abból levont jogi következtetései részben helytelenek voltak.

Mindenekelőtt pontosítani kellett az első fokú ítélet rendelkező részét, mivel az eredeti megfogalmazásában egy sajtóhelyreigazítási keresetnek helyt adó döntésnek felelt meg. Egyrészt ugyanis az alperes nem állította a felperesnek tulajdonított cselekmény megtörténtét, hanem azt híresztelte **G. Gy-né** állításainak közreadásával, másrészt pedig a felperes keresete nem a híresztelt állítások valótlanságának, hanem a jóhírnevének ezen valótlan állításokkal történt megsértésének megállapítására irányult. Ennek a kereseti kérelemnek az elsőfokú bíróság ugyan helyt adott, ám az ítélete rendelkező részét e tekintetben nem megfelelően fogalmazta meg, ezért azt az ítélet tábla pontosította.

A sajtóról szóló és a cikk megjelenésekor hatályban volt 1986. évi II. törvény elsőfokú bíróság által is felhívott 3. §-ának (1) bekezdéséből, valamint a 11. §-a (1) bekezdésének c) pontjából következően az alperesnek nem volt elegendő mindkét felet meghallgatnia, s további vizsgálódás nélkül közölni a **G-né** által elmondottakat. A kellő körültekintés megkövetelte volna, hogy **F. Á.** utánajárjon a történeteknek, különös figyelemmel arra, hogy **G-né** állításait a felperes tagadta, valamint az ügyvédi kamara tájékoztatása és a látlelet tartalma önmagában is kétséget ébresztett az előadottak vonatkozásában. Itt jegyzi meg az ítélet tábla, miszerint osztotta azt a felperesi álláspontot, hogy a perbeli cikk kérdőjelesen megfogalmazott címe is alkalmas volt a jóhírnév megsértésére, ám mivel ezzel összefüggésben a felperes fellebbezési kérelmet nem terjesztett elő, a keresetet ebben a részben elutasító döntés nem volt felülbírálható.

Megalapozottan került sor tehát az elsőfokú bíróság részéről a személyiségi jogsértés tényének megállapítására, aminek következtében az alperes fellebbezése alaptalannak bizonyult.

Nem osztotta az ítéletábra a felperesnek azt az álláspontját, hogy önmagában a személyhez fűződő jog megsértése minden további hátrányos következmény hiányában is megalapozná a kártérítést. A Ptk. 84. §-a (1) bekezdésének e) pontja értelmében akit személyhez fűződő jogában megsértenek, az eset körülményeihez képest kártérítést követelhet a polgári jogi felelősség szabályai szerint. A Ptk. 84. §-ának (1) bekezdésében felsorolt szankciók közül csak az e) pont alatti a szubjektív jellegű, amelynek értelmében alkalmazandó kártérítési szabály is a szubjektív jellegű felelősség Ptk. 339. §-ának (1) bekezdésében rögzített szabálya. Eszerint a kártérítési felelősség megállapításához szükséges konjunktív feltételek a kár, a jogellenes magatartás, a kettő közötti okozati összefüggés és a károkozó magatartásának a felróhatósága. Amennyiben a jogsértés nem jár olyan hátránnyal, ami nem vagyoni kártérítéssel kompenzálható, akkor a kár, mint az egyik összefüggő feltétel hiányában a kártérítési felelősség megállapítására sem kerülhet sor.

Az immateriális sérelem meglétének fentiek szerinti követelménye nem jelenti feltétlenül egyúttal azt is, hogy ezt a hátrányt a károsultnak külön kellene bizonyítania. A Pp. 163. §-ának (3) bekezdése alapján ugyanis a bíróság az általa köztudomásúnak ismert tényeket valóban fogadhatja el, ezekre vonatkozóan bizonyítási eljárás lefolytatása sem szükséges. Általános szabályként rögzíthető: köztudomásúnak tekinthető minden olyan tény, ami a társadalom egy része előtt olyan mértékben ismeretes, hogy azt valóságnak fogadják el.

Amint arra a felperes is hivatkozott, az ügyvédi praxis az ügyféllel fennálló bizalmon alapszik, s minden olyan magatartás, amely alkalmas ennek a bizalomnak a megingatására, köztudomásúlag hátrányt jelent - még ha vagyoni kártérítésre okot adó, azaz pénzben kifejezhető hátrányt nem is, de immateriális sérelmet mindenképpen. Az alperes által közölt cikkek tartalmuknál fogva alkalmasak voltak a felperes iránti bizalom csorbítására, amely köztudomású tényként egyébként alátámasztott az internetes portálon megjelent cikkhez fűzött kommentek hangvétele is.

A felperest ért személyhez fűződő jogsérelem miatt tehát az alperest kártérítési kötelezettség terhelte. Az ítélezési gyakorlat szerint a nem vagyoni kárpótlás mértékének meghatározásánál a károsult személy körülményeit, életkorát, a társadalomban elfoglalt helyzetét, a káreseménynek a károsult személyével való összefüggéseit kell döntő súllyal értékelni. A nem vagyoni kárpótlás egyik funkciója a kompenzáció, azaz a személyi sérelem, a hátrány hozzávetőleges kiegyensúlyozása pénzbeli szolgáltatás nyújtásával. A kompenzáció a tönkretett életlehetőségeket helyettesítő, kiegyensúlyozó, az elvesztett helyett más nemű előnyt nyújtó funkciót tölt be. A nem vagyoni kárpótlás mértékének megállapításánál a sérelem súlyát és a következmények súlyosságát kell figyelembe venni, nem hagyható figyelmen kívül az összeg meghatározásánál a hasonló következményekkel járó, korabeli káreseményekkel kapcsolatos ítélezési gyakorlat és az annak megfelelő egységes megítélés követelménye sem.

Az alperes jogellenes magatartása miatt bekövetkezett hátrány miatt 500 000 Ft nem vagyoni kárpótlás szükséges, de egyben elegendő is a felperest ért személyiségi jogsérelem kompenzálásához, s felel meg az egységes megítélés követelményének. A Ptk. 360. §-ának (1) bekezdése alapján a kártérítés a károsodás bekövetkeztekor nyomban esedékes. Ezen törvényhely (2) bekezdése értelmében a kárért felelős személy helyzetére a szerződés teljesítésében késedelmes kötelezettre irányadó szabályokat kell megfelelően alkalmazni, így főszabály szerint őt marasztalni kell a Ptk. 301. §-ának (1), illetve a Ptk. 301/A. §-ának (2) bekezdéseiben meghatározott mértékű késedelmi kamatokban is. A felperes 2008. október hó 8. napján szenvedte el a jóhírnevének sérelmét, ezért az alperes - mivel még aznap késedelem nélkül teljesíthetett volna - másnaptól kezdődően köteles a kamatfizetésre, szemben a keresetben meghatározott korábbi időponttal.

Ugyan a fellebbezési eljárás tárgyát nem képezte, azonban rögzíteni kell, hogy a felperes az elsőfokú bíróság hiánypótlási felhívásával összefüggésben alaptalanul kifogásolta a keresetlevél megkövetelt alakiságát (teljes bizonyító erejű magánokirati forma) arra hivatkozással, hogy ilyen előírást a polgári perrendtartásunk nem tartalmaz. A Pp. 93. §-ának (3) bekezdése szerint ugyanis ügyvédi képviselő esetében az ügyvédnek a beadvány minden példányát aláírásával kell ellátnia (amiről esetünkben nincs szó, hiszen a felperes magánszemélyként járt el); egyébként a beadvány első példányát a Pp. 196. §-ának megfelelően kell kitölteni. A Pp. 196. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján a magánokirat az ellenkező bebizonyításáig teljes bizonyítékul szolgál arra, hogy kiállítója az abban foglalt nyilatkozatot megtette, illetőleg elfogadta, vagy magára kötelezőnek ismerte el, feltéve, hogy két tanú az okiraton aláírásával igazolja, hogy a kiállító a nem általa írt okiratot előttük írta alá, vagy aláírását előttük sajátkezű aláírásának ismerte el; az okiraton a tanúk lakóhelyét (címét) is fel kell tüntetni. Eszerint a felperes által előterjesztett keresetlevél nélkülözhetetlen kelléke volt a tanúk előbb említett tartalmú igazolása, ami miatt helytállóan került felhívásra a felperes ezen hiány pótlására is.

A leírtak miatt az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta és az alperest a felperes fentiekben meghatározott összegű nem vagyoni kárában, valamint annak kamataiban is marasztalta. A részben megváltoztatott döntés következtében módosultak a peresztesség arányai, ami a felek által külön felhívásra megtérítendő illeték módosítását is szükségessé tette, már csak azért is, mert az elsőfokú bíróság a kereseti illeték összegét helytelenül határozta meg. A felperes által érvényesített kártérítési követelés, mint a személyiségi jogsértés szubjektív szankciója iránti igény tekintetében a pertárgyérték (1 000 000 Ft) meghaladta a meg nem határozható perérték esetén figyelembe vehető értéket (450 000 Ft), ezért az elsőfokú pertárgyértéknek is önmagában azt kellett tekinteni, ami után 60 000 Ft kereseti illeték feljegyzésére került sor. A részben megváltoztatott döntés következtében az alperes 80/145 hányadban lett pereszttes (a szubjektív szankció iránti követelés fele, valamint az objektív szankciók iránti követelés kétharmad részében), amivel 26 897 Ft illeték arányos, míg a felperes 65/145 peresztességével 33 103 Ft illeték. A perkölségre vonatkozó rendelkezés megváltoztatására nem látott okot az ítéletábra, mert a nem vagyoni kártérítés tekintetében a felek azonos mértékben lettek pernyertesek, míg az objektív szankciók iránti kereset vonatkozásában is megosztott közöttük a pernyerés. A megtérítendő kereseti illeték vonatkozásában az ítéletábra tehát megváltoztatta az első fokú ítéletet, valamint

pontosította annak rendelkező részét a fentebb írtak szerint, míg egyebekben helybenhagyta.

A felperes a fellebbezési eljárásban a saját fellebbezése vonatkozásában részben, míg az alperes fellebbezése vonatkozásában teljesen pernyertes lett, ezért a Pp. 81. §-ának (1) bekezdése alapján az alperes köteles javára perköltséget fizetni. Ennek összegét az ítélet tábla a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (3) és (5) bekezdéseire figyelemmel állapította meg; a teljesítési határidő a Pp. 217. §-ának (1) bekezdésén alapul. A per tárgyi illeték-feljegyzési jogos volta - az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 62. §-a (1) bekezdésének f) pontja - miatt le nem rótt fellebbezési eljárási illeték megtérítésére a felek a pervesztességük arányában kötelesek az Itv. 74. §-ának (3) bekezdése értelmében irányadó, s a költségmentesség bírósági eljárásban való alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése alapján.

Debrecen, 2012. december hó 6. napján

dr. Csikiné dr. Gyuranecz Márta sk. a tanács elnöke, dr. Bakó Pál sk. előadó bíró, dr. Kocsis Ottilia sk. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő